

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.634 van 18 september 2012
in de zaak A. 204.717/XII-6936**

In zake: Geert WITTEMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Luypaers en Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3001 Heverlee
Industrieweg 4/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de KATHOLIEKE HOGESCHOOL LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bergé en Pieterjan Osaer
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissingen van de Raad van Bestuur van de vzw KHLIM van 21 oktober 2011, 28 oktober 2011 en 14 november 2011 houdende de intrekking van de benoeming van [Geert Wittemans] per 1 maart 2010 als docent aan de KHILM”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag over het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing opgesteld op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 september 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Pieterjan Osaer, die loco advocaat Jan Bergé verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met de door verzoeker bestreden beslissingen heeft verwerende partij een eerdere beslissing tot vaste benoeming van verzoeker als lector voor een deeltijdse opdracht aan de hogeschool ingetrokken en geoordeeld dat die benoeming “niet bestaande” is.

IV. Toepassing kortedebattenprocedure

Exceptie

4. Verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen in de schorsingsprocedure op de onmiskenbaar conventionele aard van de rechtsver-

houding tussen partijen en de daaruit vloeiende onbevoegdheid van de Raad van State om van voorliggend geschil kennis te nemen.

5. Verzoeker spreekt deze zienswijze niet echt tegen en voert integendeel in het inleidend verzoekschrift zelf reeds aan dat hij “niet over een gelijkaardige rechtsbescherming [beschikt] als diegene bij de Raad van State”, terwijl hij zich “in een vergelijkbare situatie bevindt als zijn collega’s die statutair zijn aangesteld in een onderwijsinstelling opgericht door de overheid”. Het is volgens hem echter reden om het Grondwettelijk Hof te ondervragen over deze ongelijke behandeling.

Beoordeling

6. Het voorwerp van voorliggend beroep tot nietigverklaring is een geschil over de intrekking van verzoekers benoeming, en dus in wezen over zijn ontslag als lector.

7. Verwerende partij is een vrije onderwijsinstelling, opgericht op privé-initiatief. De dienstbetrekking tussen die instelling en haar personeelsleden ontstaat door een overeenkomst, zodat in beginsel de rechtsverhouding tussen partijen van contractuele aard is -ook als hun contractuele vrijheid verder beperkt is door de bevoegde overheid middels algemene en onpersoonlijke bepalingen waarvan zij niet naar eigen goeddunken kunnen afwijken- en de geschillen daaromtrent rechten betreffen waarvoor, gelet op artikel 144 van de Grondwet, uitsluitend de gewone rechter bevoegd is.

De bestreden beslissingen kunnen niet worden geacht handelingen te zijn die verwerende partij stelt als administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

8. Verzoeker betwist dit ten andere niet. Het is, overigens, een zienswijze die vaste rechtspraak van de Raad van State mag heten, zoals bijvoorbeeld mag blijken uit het arrest Missorten (gewezen in algemene vergadering), nr. 93.104, van 6 februari 2001 en het arrest nr. 104.007 van 26 februari 2002 inzake Leman, naderhand bijgevallen door het Hof van Cassatie in zijn arrest

Leman van 6 september 2002 (nr. C.02.0177), of ook nog onder meer uit de arresten Bollengier, nr. 93.944, van 13 maart 2001, Sue, nr. 96.313, van 12 juni 2001, Rampelberg, nr. 96.314, van 12 juni 2001, Peere, nr. 104.005, van 26 februari 2002 en Thevissen, nr. 185.314 van 10 juli 2008.

Aan die arresten is onder meer vooraf gegaan, het arrest nr. 66/99 van 17 juni 1999 waarin het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen het personeel van het gesubsidieerd vrij onderwijs en dat van het officieel onderwijs op het vlak van de jurisdictionele waarborg rechtstreeks zijn verantwoording vindt in artikel 144 van de Grondwet. Ook bij het arrest nr. 87/2002 van 8 mei 2002, heeft het Hof gewezen dat “[in] zoverre zij de leden van hun personeel aanstellen, benoemen en ontslaan, op de wijze zoals geregeld door de aan het Hof voorgelegde bepalingen, [...] de inrichtende machten van het gesubsidieerd vrij onderwijs geen administratieve overheden [zijn] en vallen [zij] dus niet onder de bevoegdheid van de Raad van State” en herhaald dat het verschil in behandeling, op het vlak van de jurisdictionele waarborg die respectievelijk aan het personeel van het vrij onderwijs en aan dat van het officieel onderwijs wordt geboden, zijn verantwoording vindt in de Grondwet zelf.

9. Het is voor de Raad van State vaste rechtspraak -en bijgevolg klaarblijkelijk- dat het afwijzen van zijn rechtsmacht op dit punt noch de bevoegdheidverdelende regels noch het gelijkheidsbeginsel schendt. Daargelaten nog of het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan over een “identiek onderwerp”, wat verzoeker immers ter terechtzitting in vraag probeert te stellen, is de Raad van State hoe dan ook met toepassing van artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof -aangezien de uitspraak over zijn rechtsmacht een beslissing is die vatbaar is voor een voorziening in Cassatie- niet ertoe gehouden de door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Terecht heeft het auditoraat dan ook voorgesteld om het voorliggend beroep met korte debatten naar een oplossing te brengen.

10. De exceptie is gegrond.

V. De vordering tot schorsing

11. De verwerping van het beroep tot nietigverklaring heeft tot gevolg dat ook de vordering tot schorsing, die er het accessorium van is, verworpen moet worden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep en de vordering tot schorsing.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 september 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren